

DIALOG PÅ TJUGONDAGEN

(På rimmad prosa)

Varför står du så sorgsen här vid bron,
har du redan glömt den fina dagen förr?
För en tid sen hade du helt annan ton
då du ställdes bredvid kammarns dörr.
Då var du minsann både grön och fjär
och trodde livet skulle bli så härligt.
Vad tror du väl nu att i väg det bär
om du surar och känner allt besvärligt?

Men snälla, snälla, snällaste rara,
jag har fått så ont uti min arma fot!
Mitt livsmod blivit segt som kåda, bara
för att barren lossnade alldeles för fort.
Nog borde väl jag fått mer att yvas över
än att stå här med en förtorkad stam
och veta att ni ej längre mig behöver.
Det anser jag vara både skymf och skam.

Klaga inte nu, ditt gamla skrälle,
du har haft din glans tillräcklig tid.
Var nöjd med tiden du haft i stället
för att nu förlora all din sinnesfrid.
Se på ditt korta liv med vettig sans.
Stjärnan i din topp har blivit sned.
Den har inget kvar av sin forna glans,
den kan du aldrig glädja någon med.

Men snälla, snälla, snällaste rara,
jag har nog väntat mera av mitt liv
än att blott få som en blickpunkt vara
och tvingas sluta under detta ynka kiv.
Har du redan glömt när mina grenar

gav skydd åt klapparna med fina ting?
Av alla var jag älskad då, jag menar
och runt min midja dansade ni kring.

Prata inte strunt nu, hör nu bara på!
Även jag blev skild från mina rötter,
till vilken nytta är nog svårt förstå.
Men som för dig blev även mina fötter
ömna efter en arbetsvandring lång.
Även jag har börjat barren tappa
och ser det kvällas efter årens gång.
Bäst vore om vi båda skulle sjappa.
Vi har inget större värde du och jag
efter arbetspasset som vi har gjort,
än att tvingas följa nya tidens lag
och bli värderade som skräp och lort.
Bäst är nog att vända om till skogen,
slå rot igen och börja livet om på nytt
och åter bli vår Moder Jord helt trogen.
Vi glöms nog bort, men blir till liv förbytt.

Göte Ingelman 1992